Museum collections of various kinds are the object of artist Dana Levy's ongoing, consistent study in the past decade. The point of departure for the video piece ***Impermanent Display*** was a pair of paintings by Giovanni Paolo Panini dating from 1757, *Ancient Rome* and *Modern Rome*, showing views of the city, old and new, through scores of paintings hung side by side, glorifying Panini's patron, Count de Stainville, for his great riches. These pendant paintings thus introduce the rationale behind the collection as a reflection of economic power and political force, as a focusing lens which brings numerous sights together, a concept which later evolved into a model guiding many art institutions worldwide to this day.

The Petach Tikva Museum of Art Collection is similar in nature to those of other peripheral museums in Israel: collections which hold works by renowned artists alongside works by amateurs, and are essentially comprised of an assortment of sculptures, landscape views and abstract paintings, portraiture and documentation of local daily life. With the blessing of the Museum and the Israel Antiquities Authority, Levy was given permission to take some one hundred works from the collection storeroom, which were suspended on the walls of the Mazor Mausoleum archaeological site – a Roman tomb near Petach Tikva. The hanging mode was inspired by Panini's paintings, but the featured scenes are fundamentally different, since the works represent a collection whose essence is the aforesaid mix of themes. The totality offers a subjective, stratified picture of life in Israel as experienced and depicted in the state's early years; a jigsaw puzzle combining influences of the cultural melting pot, Arab-Jewish relations, confrontation of war and death, patriotism and the naïve desire to establish a social utopia here.

While the Museum's collection is far from the European ideal of a hoard of masterpieces, in many senses this is where its power lies. Levy toys with this gap, stressing the assumption that the collection's significance is not necessarily embodied in its intra-artistic value, but rather in its being a means to study and reveal the fantasies which characterized the decisive moment in the history of the State. Levy's gaze shifts between the empathic and the ironic, the appreciative and the patronizing. Her lens does not delve into each of the individual paintings; rather – like Panini – she captures the whole, and leaves it up to the viewer to choose on what to focus. The collection items on display, hung on the walls of the Mazor Mausoleum in the faint nocturnal light, are shrouded by a mesmerizing mysticism which holds one's glance. When the blinding Israeli morning light rises on them, a moment before the camera can no longer bear it, and the themes of the paintings grow clearer, we awaken from the magical illusion into the chaotic, violent, and complex Israeli reality.

Hila Cohen-Schneiderman

אוספים מוזיאליים מסוגים שונים הם מושא מחקרה העקבי והמתמשך של האמנית דנה לוי. נקודת המוצא לעבודת הווידיאו **תצוגה ארעית** היא צמד ציורים מ־1757 של ג'ובאני־פאולו פאניני (Panini), הנושאים את השמות רומא העתיקה ורומא המודרנית. בשניהם נראים נופיה העתיקים והחדשים של רומא מבעד לעשרות ציורים, התלויים זה לצד זה ומאדירים את פטרונו של פאניני, הרוזן מסטנוויל, על עושרו המופלג. שני ציורים אלה מציבים אפוא את מחשבת האוסף כבבואה של כוח כלכלי ועוצמה פוליטית, כעדשה ממקדת המכנסת למקום אחד מראות רבים, שהתפתחה לימים והיתה למודל שמוסדות אמנות ברחבי העולם מוסיפים לפעול לאורו גם כיום.

האוסף של מוזיאון פתח־תקוה לאמנות דומה באופיו לאוספים של מוזיאונים פריפריאליים אחרים בישראל: אלו אוספים המחזיקים אלה לצד אלה עבודות משל אמנים נודעים וחובבים, ועיקרם ערב־רב של פסלים, ציורי נוף וציורים מופשטים, דיוקנאות ותיעוד של הווי מקומי. בברכת המוזיאון ורשות העתיקות הורשתה לוי להוציא ממרתפי האוסף כמאה עבודות מודרניסטיות, שנתלו על קירות האתר הארכיאולוגי מאוזוליאום מזור – אחוזת קבר רומית הסמוכה לפתח־תקוה. התלייה נעשתה בהשראת ציוריו של פאניני, אלא שהמראות הנשקפים מן העבודות עצמן שונים בתכלית, שכן העבודות מייצגות אוסף שעיקרו, כאמור, ערב־רב של נושאים. השלם הוא תמונה מצטברת, סובייקטיבית ומרובדת של החיים בישראל, כפי שנחוו ויוצגו מפרספקטיבות אישיות־פרטיות בשנות המדינה הראשונות; תצרף העשוי מהשפעות כור ההיתוך התרבותי, יחסי יהודים וערבים, התמודדות עם מלחמה ומוות, אהבת הארץ והרצון התמים לייסד כאן אוטופיה חברתית.

אפשר לומר שאוסף זה רחוק מן האידיאל האירופי של אוצר יצירות מופת, אך במובנים רבים בכך טמון כוחו. לוי משחקת עם הפער הזה ומחדדת את ההנחה שחשיבותו של האוסף אינה גלומה בהכרח בערכו הפנים־אמנותי, אלא בהיותו אמצעי ללימוד ולחשיפת הפנטזיות שאפיינו רגע מכריע בתולדות המדינה. מבטה של לוי נע בין האמפתי לאירוני, בין המעריך למתנשא; מצלמתה אינה מתעמקת בכל אחד מן הציורים אלא – בדרכו של פאניני – קולטת את המכלול ומותירה לעין הצופה לבחור במה להתמקד. הפריטים המוצגים בה, כשהם תלויים על קירותיו של מאוזוליאום מזור באור הלילה הקלוש, מזדכים במיסטיות מהפנטת שאינה מאפשר להתיק מהם מבט. וכאשר עולה עליהם אור היום הישראלי המסנוור, רגע לפני שהמצלמה לא יכולה עוד לשאתו ונושאי הציורים הולכים ומתבהרים, אנחנו מקיצים מן האשליה לתוך המציאות הישראלית הכאוטית, האלימה והמורכבת.

הילה כהן־שניידרמן

Giovanni Paolo Panini, *Modern Rome*, 1757, oil on canvas

ג'ובאני־פאולו פאניני, רומא המודרנית, 1757, שמן על בד

Camera: Stanislav Levor

Lighting: Daniel Bar

Production: Yael Rechter

Participants: Sigal Kehat-Krinski, Joni Rokotnitz

Construction: Omri Ben Artzi, Adam Levy, Hen Azoulay

Special thanks to Israel Nature and Parks Authority, Israel Antiquities Authority, Merav Bloomberg, Moria Malka, Amnon Oved, Sigal Kehat-Krinski, and Drorit Gur Arie

צילום: סטניסלב לבור

תאורה: דניאל בר

הפקה: יעל רכטר

ניצבים: סיגל קהת־קרינסקי, יוני רוקוטניץ

הקמה: עומרי בן ארצי, אדם לוי, חן אזולאי

תודה מיוחדת לרשות הטבע והגנים, רשות העתיקות, מירב בלומברג, מוריה מלכה, אמנון עובד, סיגל קהת־קרינסקי ודרורית גור אריה